

נגמרה כולה נתנה לבני שבטו³⁴. וב- המשך הכתובים³⁵ — "ויהי ככלות משה לכתוב את דברי התורה הזאת על ספר עד תומם ויצו משה את הלויים . . . לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו מצד ארון ברית ה' אלקיכם וגו'³⁶.

וכאן רואים דבר נפלא (שכמה לא שמו לב עליו) — שהענין ד'שמחת תורה', שמחה לגמרה של תורה³⁷, שיך גם לפרשת וילך שבה מפורש בתורה הענין ד'גמרה של תורה'³⁸, ובמילא, יש כבר בפ' וילך (מעין ודוגמת) השמחה דשמחת — שלימות השמחה ד'זמן שמחתנו', למעלה מהשמחה דשבעת ימי הסוכות (שבעת ימי ההיקף), ואולי יל למעלה אפילו מהשמחה דשמיני-עצרת (שומר ההיקף), שמחה שלמעלה ממדידה והגבלה (כידוע³⁹ שהשמחה דשמחת היא ענין בפ'ע, אפילו בארץ ישראל, שעושין שמחת בשמע"צ).

ונמצא, שהקריאה דפ' וילך (גמרה של תורה) בשבת שובה מדגישה יותר את השמחה שבעבודת התשובה, עד לשלימות השמחה דשמחת⁴⁰. ולא עוד,

— שהיא באופן של הליכה, שנעקר לגמרי ממקומו ודרגתו הקודמת:

תשובה (כפשוטה) היא — ש'גמור בלבו לבל ישוב עוד לכסלה כו'⁴¹, ו'יעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם'⁴², ועד שנעשה מצד-אות חדשה לגמרי, 'אני אחר ואיני אותו האיש שעשה אותן המעשים'⁴³.

ומזה מובן גם בנוגע לעבודת התשובה ד'הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה' (עיקר ושלימות התשובה)⁴⁴ — שענין זה הוא באופן של הליכה, שנעקר לגמרי מדרגתו הקודמת⁴⁵, ומתעלה לדרגא נעלית יותר שבאי-ערוך, דוגמת העילוי דבעלי תשובה לגבי צדיקים⁴⁶.

ובסגנון אחר קצת: שבת שובה הו"ע של הליכה בעילוי אחר עילוי בעבודת התשובה עצמה — למעלה מהתשובה דכל השנה כולה, כולל גם התשובה דשבתות השנה כולה — עילוי באופן של הליכה, באין ערוך לגבי דרגות התשובה שלפניו.

ה. וגם ענין השמחה שבעבודת התשובה מודגש בפרשת וילך:

בפרשת וילך מסופר אודות 'גמרה של תורה' — 'ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים גו'⁴⁷, "כש-

(27) אגה"ת פ"א (צא, רע"א).

(28) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב.

(29) שם ה"ד.

(30) קהלת ז, יב. וראה לקרית ר"פ האזינו. ובכ"מ.

(31) שהרי, גם עבודת התשובה דצדיקים היא באופן ד'אסורה מכאן' (ראה ד"ה ביום השמיני שלח גר תשמיא (סה"מ) — מלוקט ח"ב ע' קלג ואילך) ס"ד. ושי"ג).

(32) ראה ברכות לד, ב. רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ד. וראה גם לקרית פרשתנו סה, א. ובכ"מ.

(33) לא, ט.

(34) פרש"י עה"פ.

(35) שם, כד ואילך.

(36) ואף שבפסוק זה לא נסתיימה עדיין התורה (שהרי ישנם עוד ב' פרשיות) — כבר פירש רש"י לעיל 'כשגמרה כולה ונתנה כו', היינו, שכתוב זה נאמר על העתיד, ובפרט שזהו עתיד הקרוב, שהרי 'גמרה כולה' בו ביום (במכ"ש וק"ז מעניני נבואה שבתורה בנוגע לאחרית הימים).

(37) טור ורמ"א אר"ח סתרס"ט. וראה חז"ג רנו, ב.

(38) ומבחינה מסוימת, עוד יותר מאשר בסוף פרשת ברכה — לא רק 'גמרה של תורה' בפועל ממש, אלא 'גמרה של תורה' כפי שנתפרשה בתורה (באופן נעלה יותר מהמציאות בפועל ממש).

(39) ראה בארוכה לקרית ח"ט ע' 225 ואילך.

(40) להעיר, ששלימות השמחה דשמחת היא לאחרי ומצד עבודת התשובה דיוה"כ"פ (ראה

ויש להוסיף, שהשייכות דיארציט לתשובה היא בגילוי יותר ביארציט של האם — כידוע⁴⁵ שתשובה עילאה היא בבנינה, שנקראת „אם הבנים“⁴⁶, שממנה נמשך לבחי' הבנים, ז"א ומלכות, מדות ומעשה.

ולהעיר גם מהר"ת שבשמה של בעלת היארציט — „חנה“ — חלה נדה הדלקת הנר⁴⁷, ג' המצוות שעל ידן נעשה תיקון החטא דאדה"ר, חלתו של עולם, דמו של עולם ונרו של עולם⁴⁸, שזהו"ע התשובה. וכזה נרמז גם הר"ת „החן“⁴⁹ — ש„חן“ קשור עם י"ג מדה"ר, שלימות התשובה, והתוספת היא — י"ל לרמז על המשכה לעוה"ז שנברא בה"א⁵⁰.

והקשר ד'יארציט' לפ' וילך — שב-תחלתה מסופר אודות הסתלקותו של משה, רעיא מהימנאי⁵¹, „בן מאה ועש-רים שנה אנכי היום“, היום מלאו ימי ושנותי, ביום זה נולדתי וביום זה אמות⁵².

ז. ויש להוסיף בזה בעומק יותר — ובהקדמה:

נזכר לעיל (ס"ה) שבפרשת וילך

אלא, שממנה מתברך יוהכ"פ — תכלית השלימות דתשובה, שהיא מתוך שמחה⁵³, עד כדי כך, שאפילו העינוי דיוהכ"פ (אינו ענין של צער, כמו שאר התעניות, אלא אדרבה) הו"ע של עונג, בחי' „אז“ תתענג על הוי"מ⁵⁴, כי, התשובה דיוהכ"פ היא מצד גילוי בחי' היחידה שבנפש, „יחידה לייחדך“ (כמבואר בארוכה בדרושי חסידות).

ו. וכל זה קשור גם עם ענין ה„יארציט“:

„יארציט“ קשור עם הסתלקות הנשמה מהגוף — „הרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה“, שזהו גם התוכן הפנימי דעבודת התשובה, „עיקר התשובה הוא כמ"ש והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה“⁵⁵, גם בהיותו נשמה בגוף, לאורך ימים ושנים טובות, עד לחיים נצחיים.

בארוכה ד"ה ביום השמיני עצרת תשי"מ (סה"מ — מלוקט ח"א ע' שסג ואילך). וש"נ.

(41) להעיר, שביוהכ"פ, ניתנו בו לוחות אחרונות⁵⁶, ונקרא „יום חתונתו“ (משנה סוף תענית ובפרשי') — שלימות השמחה.

(42) ישע"י נח, יד. וראה לקראת ויקרא בסוף ההוספות (נד, ד). ובכ"מ.

(43) ועד ששידך גם לענין דאכילה ושת"י — כדאיתא בפע"ח (שער יוהכ"פ פ"א) שהתענית דיוהכ"פ הוא „סוד אכילה ושת"י פנימית“. ועפ"ז מוכן מארז"ל (יומא פ"א, ב. ו"ש"ג). כל האוכל ושותה כתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי⁵⁷ — שעי' האכילה בערב יוהכ"פ מחעלה „מעלה כר הכתוב“ לדרגא נעלית יותר, שגם התענית דיוהכ"פ תהי' קשורה עם ענין של אכילה, אכילה פנימית (ראה בארוכה ברכות ערב יוהכ"פ תשמ"ז ס"ה. תשמ"ח ס"ד. ועוד).

(44) להעיר ממאמר הזהר בפרשתנו (רפג, א) „זכאין אינזן ישראל דקביה אתרעי בהו כו"ו, ובלקוטי לוי"צ (ע' חס) ש„אתרעי הוא רצון, בחי' כתר“ — שלכן, מגיעים בבחי' הרצון דלמעלה, עד לפנימיות הרצון, תענוג.

(45) אגה"ת ספ"ח (מרע"מ פ' נשא קכג, סע"א. וכן שם קכב, א. ועוד). שם רפ"ט.

(46) ושידך גם לענין השמחה — אם הבנים שמחה.

(47) מגלה עמוקות עה"ת פ' שלח (ד"ה ג' מצוות יז, ד)) — בשם הגהות מיימוניות (בסר"ס זרעים (בסופו)).

(48) ירושלמי שבת פ"ב סה"ז. תנחומא ר"פ נח. ב"ד ספ"ז.

(49) מגלה עמוקות שם.

(50) מנחות כט, ב.

(51) שישנו ופועל בכא"א מישראל (ראה תניא רפמ"ב).

(52) פרשי' עה"פ — מר"ה יא, א. וש"נ.